

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Εχασες τη μνήμη σου μου λες, αλλά ετοιμάζεσαι πάλι για ... υπερπόντιο ταξίδι. Κοίτα να μη χάσεις το εισιτήριο επιστροφής, σε χρειαζόμαστε.

Κι ενώ μου λες ψάχνεις για τη μνήμη σου, θυμάσαι την έκφραση του Κώστα και τα λαμπερά χαμόγελα της Ντόρας. Και παρακάτω, ενώ γράφεις τόσα για το ρουσφέτι, πραγματικό κακοήθη όγκο στην ελληνική κοινωνική ζωή, δέχεσαι ότι αυτά συμβαίνουν και ..εις Παρισίους. Το jobs for the boys. Όμως φίλε μου, δεν νομίζω ότι σε απαρνιέται η μνήμη. Βλέπω ότι δεν με διαβάζεις καν. Εγώ δεν έγραψα για τον Κώστα και τη Ντόρα, έγραψα για την επίσκεψη του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, του γέρου Καραμανλή, που έγινε κάπου στο 1980 και, χωρίς να αναφέρω λεπτομέρειες ούτε καν πως τον τίμησε η Αυστραλία ιδιαίτερα.

Για τον νεώτερο, τον Κώστα Καραμανλή θυμάμαι το περήφανο νετό που ήτανε χαστούκι στον πλανητάρχη Μπους, εντυπωσίασε τον κόσμο, σφράγισε και αξιοποίησε όλα τα συλλαλητήρια, που δεν αναφέρεται πουθενά και που θα μείνει στην ιστορία δίπλα σε κείνο του Μιλτιάδη από την αρχαιότητα «πάταξον μεν άκουσον δε».

Ανάφερα τη βράβευση της Ελληνίδας και ότι ανέβηκα στο σέντραποιντ, πρώτη και μοναδική φορά. Τον Πρόεδρο τον ανάφερα σαν λεπτομέρεια, στις αναμνήσεις. Όμως θυμάμαι και την επίσκεψη ενός άλλου Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, τον Σαρτζετάκη. Κι ήταν σημαντική εκείνη η επίσκεψη γιατί είχαν περικυκλώσει το ξενοδοχείο οι Σκοπιανοί και μας έβριζαν χυδαία, καθώς πηγαίναμε να μπούμε και δεν ήταν Αστυνομία να τους απομακρύνει. Είχε γίνει ζήτημα τότε, μάλιστα του ζήτησαν να τον βγάλουν από την πίσω πόρτα και δεν δέχτηκε και μπράβο του.

Γιώργο, αναφέρω αναμνήσεις και μόνο δεν εκφράζομαι με «κραυγές αγωνίας» δεν είμαι δημοσιογράφος για να αναμασάω πολιτικά ή να παίρνω θέση. Όταν λέω ότι η μηχανή αχρηστεύει τον άνθρωπο, δεν είναι πολιτική τοποθέτηση. Είναι εκτίμηση και πρόβλεψη και αντίληψη. Και είναι ελεύθερη σκέψη.

Δ Η Μ Ο Σ

Ο Δήμος είναι ο κριτής
Ο Δήμος όχι ο όχλος.
Κριτής και καθοδηγητής
Και οδηγός κι πλάστης.
Ο Δήμος όχι ο Λαός.
Δήμος ίσον δημότης,
Πολίτης και υπεύθυνος,
Λαός ίσον ολότητα
Μα ίσως και προδοτής.
Και λαουτζίκος κάποτε
Και κύμα και φουρτούνα
Που άγεται και φέρεται
Και έντολην
Και προτροπήν
Κατά τας επιδράσεις.
Τον Δήμο, τον δημότη
Αυτόν να σεβαστείς
Αν λες και αν πιστεύεις,
Αν επιμένεις κι εννοείς,
Αν μου μιλάς και διαλαλείς
Τι είναι Δημοκρατία.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εμένα Γρηγόρη, που με αδικείς όταν λες ότι δεν σε διαβάζω, αλλά τελοσπάντων. Ελπίζω να ταξιδέψω και φέτος στην Ελλάδα, όπως θα κάνω κάθε χρόνο όσο μπορούν τα πόδια μου, γιατί δεν το θεωρώ ταξίδι αναψυχής, αλλά προσκύνημα. Όταν το σκάφος μπαίνει στο λιμάνι της Σύμης, είναι σαν να προσκυνώ τον υγρό τάφο του παππού μου, που πνίγηκε σ' αυτό το σημείο -όταν βυθίστηκε το καϊκι του-, προσπαθώντας να σώσει το τουρκάκι που θα φιλοξενούσε, παιδί τούρκου κτηνοτρόφου από τον οποίο αγόραζε βόδια για το οικογενειακό κρεοπωλείο. Να προσθέσω ότι το παιδί σώθηκε επειδή ήταν δειλός κολυμβητής και χάθηκε άδικα ο

παππούς, μόλις 35 χρονών.

Προσκύνημα είναι και οι επισκέψεις μου στα αρχαία μνημεία που με συγκινούν, προσκύνημα και στα βιβλιοπωλεία της Αθήνας, στα θέατρα και στους ιστορικούς δρόμους της. Πώς είναι δυνατόν να επισκεφθείς το Σούλι και να μην προσκυνήσεις τούς ήρωές του; Την Ακρόπολη και το Μουσείο της; Την Ολυμπία; Τις Θερμοπύλες; Οπωσδήποτε δεν θα με δεις σε σκυλάδικα, ούτε σε κοσμικές ταβέρνες, αυτά ας τα χαίρονται αυτοί που τα απολαμβάνουν και καλά κάνουν.

Εχεις δίκιο για τη μνήμη που με εγκαταλείπει και τη συμβουλή να μη χάσω το εισιτήριο επιστροφής. Πέρσι που ταξίδεψα οικογενειακά, με παρακολουθούσε από κοντά η εγγονή μου Αιμιλία στα αεροδρόμια και μάζευε το κινητό τηλέφωνο, το πορτοφόλι, κλπ. που ξεχνούσα πάνω στον ιμάντα ελέγχου. Αυτό έχει γίνει οικογενειακό ανέκδοτο, αλλά φέτος ανησυχούν επειδή θα ταξιδεύω μόνος και ποιος θα μαζεύει αυτά που ξεχνώ;

Όσον αφορά στην επίσκεψη του Κώστα Καραμανλή και της Ντόρας Μπακογιάννη στο Σίδνεϊ δεν έγραψα ρεπορτάζ, αυτό το έκανα τότε και με φωτογραφίες. Στο περασμένο κείμενό μου ανέφερα μόνο τις προσωπικές εντυπώσεις μου για τη διαφορά στους χαρακτήρες τους. Παρεμπιπτόντως, πιστεύω ότι ο Κώστας Καραμανλής είναι από τους πιο έντιμους πολιτικούς ηγέτες στην Ελλάδα και γι' αυτό ίσως κινδύνευε από τις σκοτεινές δυνάμεις. Όσον αφορά στον ιδιόρρυθμο Σαρτζετάκη, ήμουν έξω από το ξενοδοχείο και παρακολούθησα τα αίσχη των Σκοπιανών σε μια χώρα που σαν φιλοξενούμενοι θα έπρεπε να συμπερι-

φέρονται καλύτερα.

Για τον Κωνσταντίνο Καραμανλή δεν έγραψα, επειδή εκείνη την περίοδο ήμουν στο Αντελάιντ οικογενειακά για να επισκεφτούμε τους γονείς μου. Πάντως και αυτός άλλαξε εις... Παρισίους με τις παρέες δημοκρατικών ανθρώπων και ήταν αγνώριστος όταν επέστρεψε πανηγυρικά στην πατρίδα, μετά την κατάρρευση της χούντας. Είχε ομολογουμένως μια έντονη αρχηγική παρουσία, αν και οι φήμες λένε πως η συμπεριφορά του δεν ήταν ανάλογη με τα αξιώματά του σαν πρωθυπουργός και πρόεδρος της Δημοκρατίας, πολύ διαφορετική από τον ερωτιάρη Αντρέα...

Εκείνο που θα ήθελα να τονίσω είναι η δουλική συμπεριφορά πολλών συμπαροίκων όταν βρεθούν κοντά σε προσωπικότητες από την Ελλάδα και την Αυστραλία, ή και μέσα στην παροικία μας. Κολακειές, αγκαλιές, φιλιά και φωτογραφίες αναμνηστικές. Τέτοια φαινόμενα δεν είδα στην Αλεξάνδρεια, όπου υποδεχόμασταν με αξιοπρέπεια τους πολιτικούς από την πατρίδα και τους χειροκροτούσαμε με ενθουσιασμό στο Γυμνάσιο μόνον όταν μάς χάριζαν μια σχολική ημέρα. Παρεμπιπτόντως, ήμουν στην τρίτη Δημοτικού στην Τοσιτσαία Σχολή, όταν μάς επισκέφτηκε ο αρχιστράτηγος Παπάγος και την ημέρα αυτή η μητέρα μου με έντυσε με τα «καλά» μου ρούχα. Εντυπωσιασμένος, από την υποδοχή του Παπάγου στο σχολείο, όταν πήγα στο σπίτι είπα στην μητέρα μου πως όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω... αρχιστράτηγος!

Εντάξει, δεν έγινα αρχιστράτηγος, έγινα όμως αρχισυντάκτης και χαράς το πράγμα, δηλαδή, μικρή η διαφορά!

